

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marty Havlové a soudců Mgr. Jiřího Levého a JUDr. Hany Zemanové v právní věci

žalobkyně:

a) Ing. R. [REDACTED] K. [REDACTED], narozená dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]

b) Ing. J. [REDACTED] K. [REDACTED], narozená dne [REDACTED], [REDACTED]
[REDACTED],
zastoupených advokátem Mgr. Lukášem Hegnerem
sídlem Jiráskovo nám. 816/4, 326 00 Plzeň

proti

žalovanému:

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha
zastoupený advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2

o nahrazení projevu vůle na smlouvě o převodu pozemku

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 20. 8. 2018, č. j. 7 C 244/2017-229

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I mění takto:

Nahrazuje se projev vůle žalovaného, souhlas s uzavřením smlouvy se žalobkyněmi, o bezúplatném převodu pozemků parc. č. [REDACTED] v k. ú. Stráž u Tachova, obec Stráž, který vznikl rozdělením pozemku parc. č. [REDACTED] v k. ú. Stráž u Tachova dle geometrického plánu č. 612-501/2018 vyhotoveného R. [REDACTED] P. [REDACTED], jenž tvoří nedílnou součást tohoto rozsudku, dále pozemků parc. č. [REDACTED] a parc. č. [REDACTED], oba v k. ú. a obci Rozvadov, a dále

pozemku parc. č. [REDACTED] v k. ú. Kladruby u Stříbra, obec Kladruby, vše vedeno u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Tachov, v tomto znění:

a) Česká republika jednájící Státním pozemkovým úřadem, IČ: 013 12 774, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, 130 00 (dále jen „převádějící“)

a

b) 1) Ing. R [REDACTED] K [REDACTED]

r. č.: [REDACTED]

bytem [REDACTED]

a

2) Ing. J [REDACTED] K [REDACTED]

r. č.: [REDACTED]

bytem [REDACTED]

(dále společně jen „nabyvatelé“)

uzavírají tuto Smlouvu o převodu pozemků

A.

1. Převádějící je vlastníkem pozemků parc. č. [REDACTED] v k. ú. Stráž u Tachova, obec Stráž, který vznikl rozdělením pozemku parc. č. [REDACTED] v k. ú. Stráž u Tachova dle geometrického plánu č. 612-501/2018 vyhotoveného R [REDACTED] P [REDACTED], jenž tvoří jako příloha č. 1 nedílnou součást této smlouvy, dále pozemků parc. č. [REDACTED] a parc. č. [REDACTED], oba v k. ú. a obci Rozvadov, a dále pozemku parc. č. [REDACTED] v k. ú. Kladruby u Stříbra, obec Kladruby, vše vedeno u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Tachov (dále společně jen „Pozemky“).

2. Převodce touto smlouvou převádí bezplatně do podílového spoluvlastnictví nabyvatelů Pozemky, a to tak, že každý z nabyvatelů nabývá do svého vlastnictví podíl o velikosti id. $\frac{1}{2}$ z celku na každém z Pozemků a nabyvatelé přijímají Pozemky do podílového spoluvlastnictví, a to každý podíl o velikosti id. $\frac{1}{2}$ z celku na každém z převáděných Pozemků.

3. Nárok na bezúplatný převod pozemků z vlastnictví státu do vlastnictví nabyvatelů vznikl na základě zákona č. 229/1991 Sb., v platném znění, a rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 2030/92 ze dne 9. 10. 1996.

4. Touto smlouvou bude vypořádán nárok nabyvatele 1) Ing. R [REDACTED] K [REDACTED] ve výši 729 114 Kč a nárok nabyvatelky 2) Ing. J [REDACTED] K [REDACTED] ve výši 729 114 Kč.

B.

1. Převodce převádí na nabyvatele Pozemky se všemi právy a povinnostmi, součástmi a s příslušenstvím a nabyvatelé takto Pozemky přijímají a nabývají do svého podílového spoluvlastnictví.

2. Nabyvatelky prohlašují, že jejich nároky, které mají být touto smlouvou vypořádány, dosud vypořádány nebyly a že je nepostoupily a ani nepostoupí třetí osobě.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů v částce 157 450,04 Kč, a to k rukám jejich právního zástupce, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím vyhověl soud prvního stupně žalobě a nahradil projev vůle žalované při uzavření smlouvy se žalobkyněmi o bezúplatném převodu v rozsudku blíže specifikovaných pozemků v k. ú. Stráž u Tachova, Rozvadov a Kladruby u Stříbra (výrok I). Zastavil řízení o nahrazení projevu vůle žalované při uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemku parc. č. ■■■■■ v k. ú. Stráž u Tachova (výrok II) a dále uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení v částce 91 195,28 Kč (výrok III). Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyním svědčí jako oprávněným osobám podle ust. § 4 odst. 2 písm. b) zák. č. 229/1991 Sb., o půdě, na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. PÚ 2030/92, nárok na převod náhradního pozemku podle ust. § 11 odst. 2, ust. § 17 zák. č. 229/1991 Sb., o půdě, za nevydanou část PK pozemku parc. č. ■■■■■, role, o výměře 23.672m² v k. ú. Ruzyně (dříve k.ú. Hostivice), jehož vydání brání překážka podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) zák. č. 229/1991 Sb., o půdě, neboť byl po přechodu do vlastnictví státu zastaven v souvislosti s rozšiřováním výstavby letiště v Ruzyni. Nárok žalobkyň nebyl žalovaným řešen, přestože žalobkyně o jeho uspokojení usilovaly opakovaně, mimo jiné také v soudních řízeních. Žalobkyně uplatnily u soudu nárok na uspokojení svého restitučního nároku převodem náhradního pozemku z majetku státu poprvé v řízení, které bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 4 C 95/2004. V tomto řízení byly žalobkyně úspěšné potud, že Ústavní soud nálezem ze 4. 3. 2004, č. j. III. ÚS 495/02, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2002, č. j. 20 Co 145/2002-47, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 17. 10. 2000, č. j. 4C 59/2000-17, jimiž byla žaloba žalobkyň o nahrazení projevu vůle žalovaného při převodu náhradních pozemků zamítnuta. Z odůvodnění nálezu vyplývá, že Ústavní soud shledal postup žalovaného vůči žalobkyním při uspokojování řešeného restitučního nároku liknavým a svévolným, v důsledku čehož žalobkyním jako oprávněným osobám nezbývá jiná možnost, jak se domoci svého léta uplatňovaného nároku, než soudní cestou, resp. žalobou o nahrazení projevu vůle žalovaného při uzavření smlouvy o převodu náhradních pozemků. Bez ohledu na uvedené stanovisko Ústavního soudu a probíhající soudní řízení před Obvodním soudem pro Prahu 7 žalovaný pozemky, jejichž převodu se žalobkyně v tomto řízení domáhaly, vydal jiným restitucentům k uspokojení jejich restitučních nároků. Žalobkyně pak byly nuceny svou žalobu v tomto řízení vzít zpět a řízení bylo zastaveno. Žalovaný ani následně nečinil žádné kroky směřující k uspokojení nároku žalobkyň na vydání náhradních pozemků. Žalobkyně se proto opětovně obrátily na soud. Svou v pořadí druhou žalobou o nahrazení projevu vůle žalovaného při bezúplatném převodu náhradních pozemků uplatnily u Okresního soudu v Tachově. Soud prvního stupně žalobě v plném rozsahu vyhověl rozsudkem z 21. 12. 2017, č. j. 7C 15/2017-205, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 6. 2018, č. j. 56 Co 67/2018-232. V tomto řízení zaujal soud stanovisko k zásadnímu rozporu mezi účastníky týkajícímu se ocenění restitučního nároku žalobkyň. Žalovaný trval na ocenění restitučního nároku žalobkyň částkou 241 454,40 Kč, nesouhlasil s oceněním nevydaného pozemku jako stavebního. Argumentoval tím, že nevydaný pozemek PK ■■■■■ se původně nacházel v k. ú. Hostivice, změna hranic katastrálních území, v jejímž důsledku byl pozemek zahrnut do k. ú. Ruzyně a stal se součástí hlavního města Prahy, byla provedena v roce 1967. Protože v daném případě došlo k přechodu pozemku na stát výměrem o výkupu nemovitostí z 13. 12. 1948, tedy řadu let před změnou hranic katastrálních území, v jejímž důsledku se stal pozemek součástí hlavního města, není podle žalovaného možné tento pozemek oceňovat pro restituční účely v cenách platných pro hlavní město. Poukazoval na to, že pozemek byl v rozhodnutí pozemkového úřadu přiznávajícím žalobkyním restituční nárok označen jako role, resp. jako zemědělský pozemek, a proto ho nelze oceňovat jako stavební pozemek. Odvolával se na znalecký posudek Akademie věd ČR, kdy posudkem této instituce bylo kalkulováno při ocenění dotčeného pozemku s cenou 20Kč /m², a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že měl být využit pro rozšíření letiště. Dále pak Akademie kalkulovala ještě se srážkou z této ceny z důvodu, že pozemek nebyl srostlý s obcí a nebyla možnost napojení pozemku na rozvody vody, kanalizace a elektřiny. Vzhledem k rozporu účastníků ohledně výše neuspokojeného restitučního nároku žalobkyň přibral soud do řízení (vedeného u Okresního

soudu v Tachově pod sp. zn. 7C 15/2017) znalkyni z oboru ekonomika, ceny a odhady nemovitostí Ing. arch. Zdenku Bažantovou, CSc.. Úkolem znalkyně bylo ocenit restituční nárok žalobkyň podle vyhl. č. 182/1988 Sb. ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. v platném znění dle stavu ke dni přechodu pozemku na stát (13.12.1948), v cenách ke dni 24. 6. 1991, a dále se vyjádřit k výpočtu a metodice výpočtu znalce Ing. Hanuše Krejčího, CSc. obsaženým v posudku tohoto znalce č. 12-1/06 podaném v řízení vedeném mezi účastníky u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 4C 95/2004. Ustanovená znalkyně Ing. arch. Zdenka Bažantová, CSc. dospěla ke shodnému závěru o ceně nevydaného pozemku parc. č. [REDAKCE] v k. ú. Ruzyně (dříve k. ú. Hostivice) jako Ing. Hanuš Krejčí, CSc. a stanovila jeho hodnotu pro restituční účely v částce 5 918 000 Kč, tzn. 250 Kč za m². Soud prvního stupně v tomto řízení vyšel ze závěrů postavených najisto v předchozích řízeních vedených mezi účastníky. S odkazem zejména na závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu ze 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/02 vyšel ze zjištění, že žalovaný postupoval vůči žalobkyním při uspokojení jejich restitučního nároku svévolně a liknavě, neochotou přecenit jejich restituční nárok jim ve svém důsledku znemožnil uspokojit jejich restituční nárok obvyklým postupem z veřejné nabídky, a proto mají žalobkyně právo, aby soud svým rozhodnutím nahradil projev vůle žalovaného při uzavření smlouvy s žalobkyněmi o bezúplatném převodu jimi zvolených náhradních pozemků. Co se pak týče sporné otázky výše restitučního nároku žalobkyň, soud prvního stupně vyšel na základě znaleckých posudků Ing. Hanuše Krejčího, CSc. a Ing. arch. Zdenky Bažantové, CSc., podaných v předchozích řízeních ze zjištění, že cena restitučního nároku žalobkyň odpovídá částce 5.918.000 Kč. Návrhu žalovaného na ustanovení dalšího znalce k ocenění předmětného restitučního nároku soud prvního stupně nevyhověl. V tomto řízení tedy soud prvního stupně zjišťoval a posuzoval v zásadě především otázku ceny a převoditelnosti žalobkyněmi nárokováných náhradních pozemků. Účastníci prohlásili otázku ceny žalobkyněmi nárokováných náhradních pozemků nespornou. Vyšli z ocenění znalce Ing. Václava Nápravníka, který předložil žalovaný, a shodli se na hodnotě těchto pozemků v částce 1 458 226, (tj. v souhrnu za všechny tyto pozemky bez ceny par. č. [REDAKCE], ohledně níž bylo řízení zastaveno). Dále pak byla mezi stranami nesporná též otázka převoditelnosti žalobkyněmi nárokováných náhradních pozemků s výjimkou pozemku parc. č. [REDAKCE] v k. ú. Stráž u Tachova, ohledně něhož žalovaný namítal, že je dotčen překážkou převoditelnosti podle ust. § 6 odst. 1 písm. b) zák. č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, podle něhož nelze podle zák. č. 229/1991 Sb., o půdě, převádět zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné. Žalovaný poukazoval na to, že předmětný pozemek je územním plánem zahrnut do zóny bydlení, a proto může být dotčen prvky veřejné infrastruktury. Soud prvního stupně ve vztahu k námitce nepřevoditelnosti daného pozemku uplatněné žalovaným konstatoval, že se jedná o neprokázaná tvrzení. S takovým skutkovým i právním zhodnocením soud prvního stupně uplatněnému nároku žalobkyň na nahrazení projevu vůle žalovaného při bezúplatném převodu nárokováných náhradních pozemků z majetku státu do jejich podílového spoluvlastnictví za účelem uspokojení jejich řešeného restitučního nároku v plném rozsahu vyhověl.

2. Rozsudek soudu prvního stupně napadl žalovaný v zákonné lhůtě ve výroku I a III odvoláním. Zopakoval svou dosavadní argumentaci, zejména námitky proti ocenění restitučního nároku žalobkyň podle znaleckých posudků Ing. Hanuše Krejčího, CSc. a Ing. arch. Zdenky Bažantové, CSc.. Trval na tom, že restituční nárok žalobkyň eviduje ve správné výši v částce 241 454,40 Kč (v součtu pro obě žalobkyně), kdy toto ocenění reflektuje zjištění, že nevydaný pozemek nebyl v době přechodu na stát stavebním pozemkem. Opětovně poukazoval na to, že nevydaný pozemek náležel v době přechodu na stát do k. ú. Hostivice a do k. ú. Ruzyně, resp. do území hlavního města Prahy byl zahrnut až změnou hranic katastrálních území v r. 1967, tzn. až od uvedeného data bylo vůbec možno uvažovat při ocenění tohoto pozemku jako stavebního o sazbě 250 Kč/m², tj. o sazbě vyhlášené pro území hlavního města Prahy. Trval na tom, že i pokud by soud připustil ocenění tohoto pozemku jako stavebního, navíc sazbou 250,- Kč/m², (tzn. sazbou vyhlášenou na území hlavního města Prahy a nikoli sazbou 20,- Kč/m² platnou mimo území

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Grabmüllerová.

hlavního města Prahy, přestože předmětné území v době přechodu pozemků na stát leželo mimo území hlavního města Prahy), pak je nutné při jeho ocenění uplatnit nejméně srážku ve výši 20% z důvodu „nesrostlosti“ pozemku se zastavěnou částí obce a nemožností napojení pozemku na veřejný vodovod, kanalizaci a rozvod elektřiny. Odkazoval na znalecké posudky Ing. Jaroslava Záluského a Akademie věd ČR, které předložil k důkazu v řízení před soudem prvního stupně. Namítal, že oprávněné osobě lze přiznat právo na bezúplatný převod náhradního pozemku jen v takové přiměřené výměře a kvalitě, jako byl její původní pozemek v době přechodu na stát a není možné počítat s navýšením ceny pozemku, k němuž došlo po přechodu pozemku na stát bez přičinění původního vlastníka. Soudu prvního stupně vytýkal, že v otázce výše restitučního nároku vycházel ze znaleckých posudků pořízených v předchozích řízeních vedených mezi účastníky, čímž ve svém důsledku rezignoval na povinnost učinit vlastní skutková zjištění. Další výtky v odvolání žalovaného se týkaly překážky převoditelnosti náhradního pozemku p. č. ■■■■■ v k. ú. Stráž u Tachova. Navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že se žaloba zamítá, případně aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení za účelem nového posouzení výše restitučního nároku žalobkyní.

3. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalovaného polemizovaly s jím uplatněnými odvolacími důvody, zejména se dovolávaly ust. § 13 o. z., podle něhož každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho případ bude rozhodnut obdobně jako jiný případ, který se s tím jeho shoduje. Kromě odkazu na předchozí posudky Ing. Hanuše Krejčího, CSc. a Ing. arch. Zdenky Bažantové, CSc. a požadavku, aby se i v tomto řízení vycházelo z ocenění restitučního nároku žalobkyní na základě těchto posudků, stejně jako v předchozích řízeních vedených mezi účastníky, odkazovaly na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5487/2017, jímž byl jako správný potvrzen závěr Krajského soudu v Plzni přijatý v řízení o nahrazení projevu vůle žalovaného při uzavření smlouvy o bezúplatném převodu náhradních pozemků za nevydanou jinou část PK parc. č. ■■■■■ v k. ú. Ruzyně (dříve Hostivice) vedeném u Okresního soudu v Tachově pod sp. zn. 7C 108/2016, podle něhož má být tento pozemek oceněn jako součást hlavního města Prahy za jednotkovou cenu 250 Kč/m², tj. bez jakýchkoliv žalovaným požadovaných srážek z ceny z důvodu, že pozemek nebyl srostlý s občanskou zástavbou, a to s ohledem na specifikum předmětného pozemku, kdy účelem jeho převodu na stát bylo rozšíření letiště v Ruzyni. Žalobkyně navrhovaly, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.
4. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobou oprávněnou, přezkoumal napadené rozhodnutí soudu prvního stupně včetně předcházejícího řízení (ust. § 212, § 212a o. s. ř.) ve výrocích odvoláním dotčených, tj. výrocích I a III, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je částečně důvodné.
5. Základem sporu mezi účastníky byla rozdílnost jejich závěrů o výši ceny nevydaného pozemku PK parc. č. ■■■■■, v k. ú. Ruzyně (dříve k.ú. Hostivice). Pokud soud prvního stupně vycházel v otázce jeho hodnoty v daném řízení z posudků nezávislých znalců ustanovených soudem v předchozích řízeních, která byla mezi účastníky vedena u Obvodního soudu pro Prahu 7 a u Okresního soudu v Tachově, nelze mu vytýkat, že rezignoval na vlastní skutková zjištění, jak namítá žalovaný. Předmětem ocenění obou znaleckých posudků byl shodný restituční nárok žalobkyní, o který jde v tomto řízení, a proto by bylo při absenci nových (pro ocenění tohoto restitučního nároku rozhodných) skutečností v rozporu se zásadou ekonomiky řízení, pokud by soud prvního stupně vyhověl procesnímu návrhu žalovaného a k ocenění nevydaného pozemku zadával další posudek. Rozpor znaleckých posudků Ing. Hanuše Krejčího, CSc. a Ing. arch. Zdenky Bažantové, CSc., se znaleckými posudky odkazovanými žalovaným (znalecký posudek Akademie věd ČR a Ing. Jaroslava Záluského) by konečně další znalecký posudek navrhovaný žalovaným ani nemohl odstranit, neboť rozpor předmětných posudků spočívá v rovině právního posouzení příslušejícího soudu, týkajícího se otázky, zda má být v daném případě nevydaný pozemek oceněn jako stavební nebo jako zemědělský. Judikatura Nejvyššího soudu je jednotná potud, že v situaci, kdy pozemky byly v době přechodu na stát sice vedeny v evidenci jako

pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě, (tzn. byly převedeny na stát za účelem bezprostřední realizace výstavby), je třeba pozemky ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ust. § 14 odst. 1 vyhl. č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. (rozhodnutí NS ČR ze dne 25.11.2015, sp. zn. 28 Cdo 2956/2014, ze dne 3.4.2014, sp. zn. 28 Cdo 444/2014, ze dne 3.6.2015, sp. zn. 28 Cdo 4678/2014, ze dne 25.11.2015, sp. zn. 28 Cdo 3971/2014, ze dne 2.9.2015, sp. zn. 28 Cdo 1025/2015).

6. V řešeném případě je zřejmé, že ačkoliv byl pozemek, který nebylo možné žalobkyním jako oprávněným osobám vydat pro zákonnou překážku, veden v době přechodu na stát v evidenci jako zemědělský, žalobkyně prokázaly, že byl převeden na stát za účelem bezprostřední realizace dostavby letiště v Ruzyni, a proto je na místě, v souladu s judikaturou citovanou shora, ocenit dotčený pozemek jako stavební. Vyšel-li tedy soud prvního stupně v řešeném případě na základě znaleckých posudků Ing. Hanuše Krejčího, CSc. a Ing. arch. Zdenky Bažantové, CSc. z ocenění nevydaného pozemku jako stavebního proto, že byl určen k zastavění ke dni přechodu na stát, a to v souladu s ust. § 28a zák. č. 229/1991 Sb., o půdě, v cenové úrovni platné k datu 24. 6. 1991, podle vyhl. MF ČR č. 182/1988Sb., pokládá odvolací soud jeho procesní postup za plně odpovídající a zákonný. Způsob ocenění předmětného nevydaného pozemku podle posudků předložených žalovaným, které dotčený pozemek oceňují jako zemědělský, neodpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího soudu.
7. Také problematiku úpravy základní ceny podle přílohy č.7 vyhl. č. 182/1988 Sb., resp. požadavek žalovaného na srážky ze základní ceny nevydaného pozemku z důvodu jeho „nesroslosti“ se zástavbou hlavního města a nemožnosti odpovídajícího napojení na infrastrukturu, posoudil soud prvního stupně souladně s ustálenou judikaturou. V tomto směru odkazují žalobkyně přílehlavě na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 548/2017, jímž bylo odmítnuto dovolání žalovaného v řízení vedeném mezi účastníky u soudu prvního stupně pod sp. zn. 7C 108/2016. Nejvyšší soud tímto rozhodnutím ve vztahu k ocenění předmětného nevydaného pozemku aproboval jako správné jeho ocenění jako pozemku určeného pro stavbu v ceně 250 Kč/m² podle ust. § 14 odst. 1 vyhl. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb.,), resp. bez úpravy základní ceny podle přílohy č.7 vyhl. č. 182/1988 Sb.. Skutkový závěr, podle něhož odpovídá hodnota řešeného restitučního nároku žalobkyní částce 5 918 000 Kč, pokládá odvolací soud za správný.
8. Podle rozsudku Velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, „důvodnost žaloby na uložení povinnosti Pozemkovému fondu ČR [jehož nástupem je od 1.1.2013 žalovaný, jehož práva a povinnosti vykonává Státní pozemkový úřad (§ 22 odst. 1 zák. č. 503/2012 Sb.)] uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu konkrétních náhradních pozemků není třeba – při liknavém postupu Pozemkového fondu – vázat na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky žalovaného“. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší soud uvádí, že takové rozhodnutí soudu, v němž bude Pozemkovému fondu ČR (předchůdci žalovaného) uložena povinnost uzavřít s osobou oprávněnou smlouvu o bezúplatném převodu vlastnického práva ke konkrétním pozemkům, i když tyto nebyly uveřejněny ve veřejné nabídce, nelze ve vztahu k ostatním oprávněným osobám pokládat za diskriminující, a že takové rozhodnutí je v souladu s principem ovládajícím soukromé právo, totiž že každý si má střežit svá práva (*vigilantibus iura scripta sunt*)“. Žalobkyně v obou dřívějších řízeních, která mezi účastníky proběhla, dostatečně prokázaly, že za situace, kdy disponují nárokem na vydání náhradních pozemků podle zák. č. 229/1991 Sb., o půdě, vyplývajícím z výše citovaného rozhodnutí pozemkového úřadu, který zůstal ze strany žalovaného přes dvacet let neuspokojen, přestože žalobkyně prokázaly aktivní úsilí, jímž se uspokojení svých restitučních nároků domáhaly ať již po pozemkovém úřadu nebo v soudních řízeních, je postup žalovaného při uspokojování jejich restitučních nároků liknavý a svévolný. Ani v tomto řízení odvolací soud stejně jako soud prvního stupně nedospěl k jinému závěru.
9. Rozsudkem soudu prvního stupně z 21. 12. 2017, č. j. 7C 15/2017-205, ve spojení s rozsudkem

Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 6. 2018, č. j. 56 Co 67/2018-232, bylo vyhověno žalobě na bezúplatný převod náhradních pozemků k uspokojení řešeného restitučního nároku žalobkyň vyplývajícího z totožného rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, pozemkového úřadu, ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. PÚ 2030/92, v celkové ceně pro obě žalobkyně (v součtu) v částce 3 919 445 Kč. V řízení bylo nesporné, že jiným způsobem předmětný restituční nárok žalobkyň uspokojen nebyl, finanční náhradu nečerpaly. Neuspokojený restituční nárok žalobkyň proto umožňoval vydání náhradních pozemků. Mezi stranami byla nesporná cena náhradních pozemků požadovaných žalobkyněmi (v součtu 1 458 228 Kč). Žalobkyně se tedy domáhaly vydání náhradních pozemků v hodnotě restitučního nároku, kterým disponovaly. S výjimkou pozemku parc. č. ■■■■ v k. ú. Stráž u Tachova bylo mezi účastníky dále nesporné, že vydání náhradních pozemků požadovaných žalobkyněmi nebrání zákonná překážka.

10. Mezi účastníky byl spor byl o převoditelnost pozemku parc. č. ■■■■ v k. ú. Stráž u Tachova. Soud prvního stupně pochybil, pokud námitku žalovaného týkající se nepřevoditelnosti tohoto pozemku neshledal oprávněnou. Žalovaný důvodně poukázal na to, že pozemek je územním plánem zahrnut do zóny bydlení, a proto může být dotčen prvky veřejné infrastruktury, jinak prvky veřejně prospěšných staveb představujících podle ust. § 6 zák. č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, překážku převoditelnosti pozemku podle zák. č. 229/1991 Sb., o půdě. Odvolací soud doplnil dokazování o zprávu Městského úřadu Bor, Odboru výstavby a územního plánování, z níž vyplynulo, že předmětný pozemek je při jižní straně částečně dotčen jednak obslužnou komunikací DI4 a jednak přeložkou elektrického vedení EL1. Žalobkyně s ohledem na uvedené zjištění zadaly zpracovat geometrický plán, na základě něhož došlo v průběhu odvolacího řízení k rozdělení předmětného pozemku parc. č. ■■■■ v k. ú. Stráž u Tachova na severní část parc. č. ■■■■, která zůstala prosta jakýchkoliv veřejně prospěšných staveb, (resp. překážek převoditelnosti), a jižní parc. č. ■■■■, na níž mají být obě výše zmíněné veřejně prospěšné stavby podle územního plánu umístěny. Žalobkyně předmětný geometrický plán předložily odvolacímu soudu s procesním návrhem, aby bylo rozhodnuto buďto o nahrazení projevu vůle žalovaného na smlouvě o bezúplatném převodu pozemku parc. č. ■■■■ v k. ú. Stráž u Tachova do jejich vlastnictví jako celku, anebo aby soud rozhodl o převodu toliko severní části pozemku nedotčené žádnou veřejně prospěšnou stavbou. Z důvodu procesní ekonomie pak žalobkyně navrhly, aby co se týče ceny odděleného pozemku parc. č. ■■■■, soud vycházel z částky, která byla účastníky prohlášena nespornou před soudem prvního stupně ve vztahu k celému pozemku. Žalovaný namítal, že geometrický oddělovací plán jeho námitku týkající se nevhodnosti dotčeného pozemku parc. č. ■■■■ k vydání neřeší. Takovou námitku žalovaného však pokládá odvolací soud účelovou. Městský úřad Bor, Odbor výstavby a územního plánování, jako místně příslušný stavební úřad podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, podal přípisem ze 7. 1. 2019, k žádosti odvolacího soudu k předmětnému geometrickému oddělovacímu plánu, který tvoří nedílnou součást tohoto rozsudku, vyjádření a potvrdil, že oddělený pozemek parc. č. ■■■■ není dotčen žádnou veřejně prospěšnou stavbou a je tak v plném rozsahu a bez omezení převoditelný z hledisek stanovených ust. § 6 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu.
11. Odvolací soud na podkladě uvedených zjištění týkajících se převoditelnosti pozemku parc. č. ■■■■ v k. ú. Stráž u Tachova rozhodnutí soudu prvního stupně podle ust. § 220 o. s. ř. částečně změnil, a to potud, že ve vztahu k dotčenému pozemku parc. č. ■■■■ v k. ú. Stráž u Tachova rozhodl o nahrazení projevu vůle žalovaného k převodu toliko jeho oddělené části parc. č. ■■■■, o výměře 25 078 m², vymezené geometrickým oddělovacím plánem č. 612-501/2018 vyhotovený R■■■■ P■■■■, o níž bylo bez pochybností postaveno najisto, že není z převodu podle zák. č. 229/1991 Sb., o půdě, vyloučena. Ve vztahu k druhé oddělené části dotčeného pozemku parc. č. ■■■■, o výměře 940m², shledal odvolací soud námitku nepřevoditelnosti pro překážku podle ust. §6 odst. 1 písm. b) zák. č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, důvodnou. Podle skutkových zjištění odvolacího soudu vyplývajících ze zprávy Městského úřadu Bor se jedná o pozemek určený územním plánem k zastavění obslužnou komunikací a přeložkou

elektrického vedení, které odvolací soud pokládá ve shodě s žalovaným za veřejně prospěšné stavby vylučující převoditelnost daného pozemku podle zák. č. 229/1991 Sb., o půdě. Pro úplnost je namístě konstatovat, že o zamítnutí nároku žalobkyň na nahrazení projevu vůle žalovaného při bezúplatném převodu této části pozemku odvolací soud ve výroku procesně nerozhodoval, neboť podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (rozhodnutí NS ČR ze dne 6. 1. 2009, sp. zn. 28 Cdo 3250/2008, ze dne 4. 11. 2009, sp. zn. 28 Cdo 3453/2007, ze dne 15. 7. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1324/2014, ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4048/2016) v řízení o převod náhradního pozemku podle zák. č. 299/1991 Sb., o půdě, není soud plně vázán žalobním petitem (ust. § 153 odst. 2 o. s. ř.), předmět sporu byl tedy vypořádán, i pokud nebylo ve výrokové části rozsudku o odděleném pozemku parc. č. [REDAKCE] z procesního hlediska výslovně rozhodnuto. V dalším pokládá odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně za věcně správné a zákonné.

12. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 224 odst. 2 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř.. Žalobkyním, které byly procesně úspěšné, náleží plná náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů. Za řízení před soudem prvního stupně náleží žalobkyním náhrada nákladů právního zastoupení v částce 91.195,28 Kč, jak jim byla v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, přiznána rozhodnutím soudu prvního stupně. Za řízení před odvolacím soudem jim pak náleží náhrada nákladů právního zastoupení v částce 66.254,76 Kč, tj. 53.856 Kč za tři úkony právní služby po 17.952 Kč, a to dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. v tarifní hodnotě 729.114 Kč u první žalobkyně a u druhé sníženo o 20 % (ust. § 7, § 8 odst. 1, § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.) za následující úkony právní služby dle § 11 odst. 1 téhož předpisu, tj. za vyjádření se žalobkyň k odvolání dne 11. 12. 2018, za vyjádření se žalobkyň ke sdělení MÚ Bor dne 14. 12. 2018 a za účast na jednání dne 10. 1. 2019, dále 900 Kč za tři režijní paušály po 300 Kč, to vše s 21 % DPH ve výši 11.498,76 Kč, tedy celkem za řízení v obou stupních v částce 157.450,04 Kč.

Poučení:

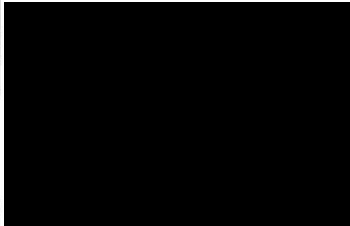
Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné za předpokladu, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně.

Plzeň 10. ledna 2019

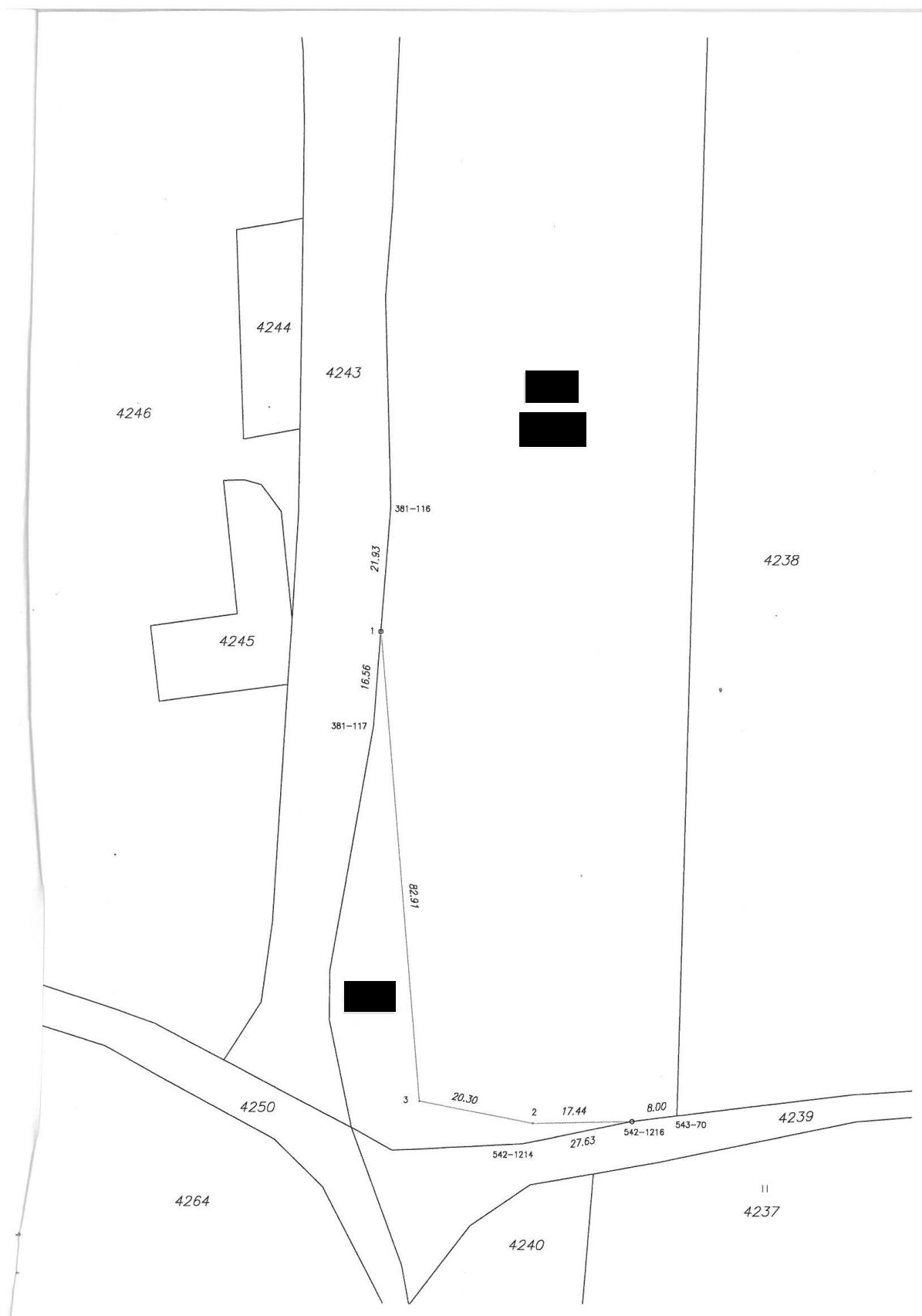
JUDr. Marta Havlová v. r.
předsedkyně senátu

VÝKAZ DOSAVADNÍHO A NOVÉHO STAVU ÚDAJŮ KATASTRU NEMOVITOSTÍ														
Dosavadní stav					Nový stav									
Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely		Druh pozemku	Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely		Druh pozemku	Typ stavby	Způsob využití	Způsob využití	Porovnání se stavem evidence právních vztahů			
											Díl přechází z pozemku označeného v katastru nemovitostí	Číslo listu vlastnictví	Výměra dílu	
	ha	m ²	Způsob využití		ha	m ²	Způsob využití	výměra					ha	m ²
■	2	60 18	orná půda	■	2	50 78	orná půda		2	■	■	2	50 78	
				■		9 40	orná půda		2	■	■		9 40	
	2	60 18			2	60 18								

Výkaz údajů o benifikovaných půdně ekologických jednotkách (BPEJ) k parcelám nového stavu									
Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely	Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	BPEJ na dílu parcely
katastru nemovitostí	zjednodušené evidence		ha	m ²		katastru nemovitostí	zjednodušené evidence		
■		53214	2	11	98				
		53716		38	80				
■		53214		9	40				

GEOMETRICKÝ PLÁN pro rozdělení pozemku		Geometrický plán ověřil úředně oprávněný zeměměřičský inženýr:		Stejnopis ověřil úředně oprávněný zeměměřičský inženýr:					
		Jméno, příjmení: Ing. V. S. ■		Jméno, příjmení: Ing. V. S. ■					
		Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřičských inženýrů: 136/95		Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřičských inženýrů: 136/95					
		Dne: 13.12.2018 Číslo: 771/2018		Dne: 13.12.2018 Číslo: 786/18					
Vyhovitel: R. P. ■		Katastrální úřad souhlasí s označováním parcel.		Ověření stejnopisu geometrického plánu v listinné podobě.					
Číslo plánu: 612-501/2018		Katastrální úřad pro Plzeňský kraj KP Tachov Bohumil Kasl PGP-952/2018-410 2018.12.19 10:57:02 CET							
Okres: Tachov									
Obec: Stráž									
Kat. území: Stráž u Tachova									
Mapový list: Plmida 6-5/14, /32		Dosavadním vlastníkům pozemků byla poskytnuta možnost seznámit se v terénu s průběhem navrhovaných nových hranic, které byly označeny předepsaným způsobem: viz seznam souřadnic							

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Grabmüllerová.

Shodu s prvopisem potvrdzuje Lucie Grabmüllerová.

Seznam souřadnic (S-JTSK)

Číslo bodu	Souřadnice pro zápis do KN			Souřadnice určené měřením		
	Y	X	kód kv.	Y	X	Poznámka
381-116	866584.26	1071284.97	3			kolík
381-117	866587.17	1071323.29	3			kolík
542-1214	866560.71	1071396.97	3			kolík
542-1216	866541.49	1071393.01	3			hraniční znak z plastu
543-70	866533.55	1071392.04	3			kolík původní
1	866585.92	1071306.80	3			hraniční znak z plastu
2	866558.91	1071393.29	3			kolík dočasně —*)
3	866578.82	1071389.37	3			kolík dočasně —*)

kolík dočasně — *) dle Vyhlášky 357/2013 Sb., § 91, odst. 5